

Dobri otac Ante Antić

Sluga Božji Ante Antić rodio se 16. travnja 1893. u selu Prvić Šepurinama, a sve do odlaska u sjemenište živio je u Zatonu kod Šibenika. Život mu je oduvijek bio težak jer je rastao u siromašnoj obitelji, a rano je ostao i bez oca. Godinu dana prije ulaska u sjemenište obolio je od tuberkuloze, no svejedno je bio primljen. Otada će ga bolest pratiti cijeloga života. Po ređenju mu je ostalo ime Ante jer ga je on želio, a kao mogući indikator Božje volje bilo je to što je pri četiri izvlačenja papirića s imenima svaki put izvukao isti papirić. Tako je, valjda, moralo biti jer se prije rođenja, za vrijeme nevere na moru, bio našao u smrtnoj opasnosti, i tad su se njegovi roditelji bili zavjetovali sv. Anti Padovanskome da će dijete dati u svećenike. Međutim, niti ne znajući za zavjet roditelja, odluku o odlasku u sjemenište donio je on sam, osjećajući da ima zvanje.

Otkada je postao fratar, cijeli je život posvetio ispunjavanju Božje volje, neprestano se moleći Bogu i Blaženoj Djevici Mariji. Osim njih, uzori su mu bili veliki mistici: sv. Franjo, sv. Ivan od Križa, sv. Terezija Velika, sv. Mala Terezija od djeteta Isusa, sv. Karlo Secijski i drugi. Na zidu njegove sobice u samostanu Gospe Lurdske nalazi se slika njegovog najvećeg uzora sv. Karla Secijskog, franjevca rođenog u 17. st., a koji je beatificiran nekoliko godina prije smrti oca fra Ante Antića.

Otac fra Ante Antić, iako iznimno karizmatična osoba, bio je jako skroman, ponizan i velikoga srca, koje je posebno kucalo za sve one koji bi se našli u kakvoj nevolji, bilo materijalnoj ili duhovnoj. Činio je sve kako bi potrebnima pribavio sredstva. Pritom se snalazio na sve moguće načine, moleći novac, hranu i odjeću od onih bogatijih za one siromašnije. Tako je osiguravao siromašnjima odlazak za praznike na more te studiranje u inozemstvu. Neumorno je pisao pisma, koja su njegovi pomoćnici nosili na adrese imućnijih, a zatim bi njihove odgovore – deblje omotnice – raznašali na adrese obitelji i pojedinaca koji su bili u nevolji. Poznato je i pražnjenje samostanske blagajne, skupljanje ostataka hrane iz samostana, koje je fra Ante dijelio potrebnima.

Osim u karitativnom djelovanju, isticao se u daru dobrog ispovijedanja. Onako kako je on ispovijedao – polako, bez žurbe, ne odbijajući nikoga tko mu dođe (iako je bio bolestan i trebao se odmarati), te, napose, savjeti, kojima bi izliječio svakoga tko bi mu došao - danas se rijetko gdje nalazi. Imao je Božji dar „čitanja“ duše i vidovitosti. Mnogo puta bi znao reći osobi koja bi došla na ispovijed nešto iz njezine prošlosti, neki grijeh koji bi ta osoba prešutjela. Govorio bi detalje i izazivao čuđenje i divljenje. Zbog svega toga dolazili su mu penitenti odasvuda. Poznato je da se sam bio ispovijedao svaki dan, pred bilo kojim svećenikom, a posljednji put se bio ispovjedio pred provincijalom i svom braćom iz samostana.

Još kao magistar klerika u Makarskoj, izvježbao se u strpljenju, skromnosti i poniznosti. Takvim pristupom je postigao mnogo više nego strogošću i osuđivanjem svakoga prekršaja. Zbog toga su ga svi

zavoljeli i gledali kao na dobrog oca, koji mnogo žrtvuje za svoju djecu, više se moleći za njih nego ih kudeći. A on je s mladima zaista znao i uvijek ih je poticao na smijeh, rekreaciju i duhovnost.

Njegovo je geslo bilo „SVE ZA DRUGE, NIŠTA ZA SEBE, A SVE NA ČAST BOGA I GOSPE!“

Na sprovod, koji je bio na Mirogoju, 08. 03. 1965., došlo je nekoliko tisuća ljudi. Sprovod je vodio kardinal Franjo Kuharić. Budući da su ljudi i dalje dolazili na njegov grob, 1970. premješten je u kriptu crkve Gospe Lurdske, u kojoj je od 1946. djelovao kao fratar, a napose kao ispovjednik. Zanimljivo je istaknuti da je i pet godina nakon smrti njegovo tijelo ostalo čitavo, neraspadnuto.

Proces beatifikacije je otvoren 1984. g., od strane pokojnoga kardinala Franje Kuharića, a 1995. je slučaj predan u Rim. Trenutno se njegova kauza na Svetoj Kongregaciji za proglašenje blaženih i svetih nalazi u fazi ispitivanja čuda od strane dvojice perita. Koliko je njegov lik bitan današnjim svećenicima oprimjeruje i pohod svećenika njegovome grobu. Naime, 15.10.2010., povodom nacionalnog hodočašća svećenika u Zagreb u povodu završetka Svećeničke godine, svećenici su se sastali u crkvi Gospe Lurdske, a provincijal Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja, fra Željko Tolić, u svome je nagovoru, između ostaloga, rekao i to da se „Sluga Božji Ante Antić u svome životu bio odlikovao pastoralnim žarom i kreposnim životom, ljubavlju prema Isusu Kristu i njegovoj Presvetoj Majci te vjernošću Katoličkoj Crkvi i franjevačkoj karizmi“. Uspoređujući metodologiju sv. Franje i Ante Antića, on vidi sličnost u posvećivanju sebe molitvi ali i posvećivanju za druge, karizmatskoj crti ličnosti.

Još za njegova života, ljudi su na njega gledali kao na živoga sveca, a nakon njegove smrti, svi koji su ga upoznali žele samo jedno, da proces beatifikacije bude uspješno priveden kraju, te da Hrvatska dobije, za uzor svećenicima i narodu, još jednog blaženika, kojemu se već desetljećima mole vjerni Šibenčani, Makarani, Zagrepčani i svi oni koji su imali prilike barem jednom susresti požrtvovnog fratra blagoga očinskoga pogleda.